

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

362: 17

Hely

Idő

"1961"

Személy

Helyszám

Szerző:

Vadász Ferenc

Cím:

ÖNZETLEN GONDOSKODÓK

Forrás:

Megfigyelés

1961. febr. 14.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fűz.)

(Oldal)

Halkan kopogtatnak, elnézést-kérően lépnek a lakásba, csendesek és figyelmesek. Segíteni mennek. Szerénységük szinte láthatatlanná teszi őket. Pedig cselekedeteikért sokan hálásak nekik.

A főváros VI. kerületében az utóbbi hónapokban száznolcvan nehézsorsú embernek nyújtottak segítséget. Olyanoknak, akik idős koruk, betegségük vagy rokkantságuk miatt akármilyen munkát nem vállalhatnak. Ezeknek különleges, erejükhez mért, képességeiknek megfelelő foglalkozást kell keresni. Ők kerestek nekik — nem könnyű dolog —, és ígérik, arra is lesz gondjuk, hogy időnként megnézzék védenkeiket: jól megy-e soruk, becsülik-e őket munkahelyükön? Az önzetlen gondoskodók: társadalmi munkások, a tanácsok mellett működő szociálpolitikai bizottságok tagjai. Most azon fáradoznak, hogy mielőbb megnyithassák kerületükben az „öregek klubját”. Szeretet, gondosság hatja át intézkedéseiket.

A múltkoriban panaszolta egy nyugdíjas tanár: felesége is, ő is sokszor gyengélkedik. Egy alkalommal három napig feküdtek lázasan, magukra hagyottan egészen addig, amíg a házfelügyelő felesége figyelmes lett rájuk és segítségükre sietett. — Milyen jó volna — mondotta ez az idős tanár —, ha a magunkfajta embereket, akiknek nincs családjuk, pártfogásukba vennének rendes, megbízható fiatalabbak, megtennék, hogy olykor elmennek helyettünk

a boltba vagy a patikába, kiváltani a receptet.

Mintha ez a pontosan megsem fogalmazott kívánság teljesülne mostanában intézményesen a főváros kerületeiben. Az önkéntes tagokból alakult bizottságok hamarosan azt is megnézik, hogyan látják el gondozóik azokat az idős embereket, akiket házukért, lakásukért, pénzért vagy valamilyen örökség fejében — tartási szerződés alapján — vettek magukhoz. Sajnos, elég gyakori, hogy az ilyen szerződéseket nem tartják be; akadnak lelkiismeretlenek, akik mostohán bánnak azokkal az öregekkel, akiknek eltartását és gondozását magukra vállalták.

A VIII. kerületben a bizottság tagjai segítségül hívták a Varga Katalin Ápolónőképző Intézet növendékeit is. A lányok vállalkoztak rá: rendszeresen felkeresik a józsefvárosi magányos öregeket, ha rászorulnak, oltalmukba veszik őket, főznek rájuk, gondoskodnak róluk. Ilyen és hasonló kezdeményezések történtek Budán is, az I. kerületben.

Nem valamiféle látványos dolgok ezek, de úgy véljük, mégis figyelemre méltók. Néhány száz ember tevékenykedik Budapesten az idősek és a magukramaradtak körül, csendesen és feltűnés nélkül. Fáradozásáért nem vár jutalmat, elismerést.

Emberség dolgában vajon hány lépéssel hagyják maguk mögött azokat, akik bölcsességnek, célravezető életelvnek hiszik a visszatartó, rideg tanítást: Csak magaddal törődj!?

Vadász Ferenc